

Sygn. akt XVII AmA 105/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: Maciej Gembarzewski

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z **odwołania (...)** (**(...)**) **”sp. z o.o.**
z/s w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów z dnia 17 listopada 2010 r. Nr (...)

1) oddała odwołanie,

2) zasądza od (...) (**(...)**) **”sp. z o.o. z/s w W.** na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę
720,00 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz

Sygn. akt XVII AmA 105/11

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko (...) (**(...)**) sp. z o.o. w W. (**(...)**, powód), na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 50, poz. 331 ze zm) – dalej ustawa o ochronie (...) – wydał w dniu 17 listopada 2010r. decyzję nr (...), w której uznał, że:

I działanie (...) polegające na stosowaniu zawartego we wzorcu umownym zatytułowanym „Ogólne warunki świadczenia usług krajowych przez (...) (**(...)**) sp. z o.o.” zwanym dalej Ogólne Warunki postanowienia o treści „Złożenie reklamacji nie uprawnia płatnika do dokonywania jakichkolwiek potrąceń z należności za wykonany przewóz” (pkt 8g Ogólnych Warunków) stanowi określoną w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc i nakazał zaniechanie jej stosowania,

IIstosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólnych Warunków, który wbrew dyspozycji § 6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006r. w sprawie ustalenia stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. nr 31 poz. 266) – dalej Rozporządzenie reklamacyjne – przewiduje brak rozpatrzenia reklamacji w przypadku niedołączenia do reklamacji wszystkich wymaganych w Ogólnych Warunkach dokumentów,

IIIstosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólne Warunki, który wbrew dyspozycji § 5 ust. 4 Rozporządzenia reklamacyjnego przewiduje rozpatrzenie reklamacji złożonych jedynie za pośrednictwem listu poleconego,

IVstosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólne warunki, który nakłada na konsumenta obowiązek przekazania dodatkowych informacji nieprzewidzianych Rozporządzeniem reklamacyjnym i których nieprzekazanie – wbrew § 5 ust. 5 w zw z § 5 ust. 2 tego Rozporządzenia – skutkuje nierozpatrzeniem reklamacji

stanowi praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów określone w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) i nakazał zaniechanie ich stosowania,

V stosowanie przez (...) nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy z dn. 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. nr 171, poz. 1206) poprzez nieuiszczenie istotnych informacji dotyczących świadczonego produktu tj usługi pocztowej, które powinien zawierać wzorec umowy Ogólne warunki stosowany przez (...), stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...) i nakazał zaniechanie jej stosowania,

VIumorzył jako bezprzedmiotowe postępowanie dotyczące stosowania przez (...) praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...), wskutek wykorzystania we wzorcu Ogólnych warunków postanowienia o treści „W przypadku utraty, uszkodzenia lub ubytku w przesyłce nie objętej ubezpieczeniem odpowiedzialność (...) obejmuje szkodę rzeczywistą w przesyłce, jednak nie wyższą niż 500 PLN.”

VII na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie nałożył na (...) kary pieniężne w wysokości:

- 1) 63.648 zł z tytułu naruszenia określonego w pkt I decyzji,
- 2) 159.121 z tytułu naruszenia określonych w pkt II, III i IV decyzji,
- 3) 159.121 zł z tytułu naruszenia określonego w pkt V decyzji

(...) w złożonym odwołaniu wniosła o:

I uchylene zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie

II zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie

III zmianę zaskarżonej decyzji w części tj co do pkt I i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie

IV zmianę zaskarżonej decyzji w części tj co do pkt II i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie

V zmianę zaskarżonej decyzji części tj co do pkt III i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie

VI zmianę zaskarżonej decyzji w części tj co do pkt IV i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie

VII zmianę zaskarżonej decyzji w części tj co do pkt V i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, ewentualnie

VIII zmianę zaskarżonej decyzji w części tj co do pkt VII i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) poprzez błędne uznanie, że postanowienie zawarte we wzorcu umownym pt.: „Ogólne Warunki Świadczenia usług krajowych przez (...) ((...)) sp. z o.o.”, o treści: „Złożenie reklamacji nie uprawnia płatnika do dokonywania jakichkolwiek potrąceń z należności za wykonany przewóz” stanowi postanowienie wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc a w konsekwencji powyższego – błędne uznanie stosowania w/w postanowienia przez (...) za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wskazaną w art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) (pkt I zaskarżonej decyzji);
2. naruszenie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) poprzez błędne uznanie, że stosowany przez (...) wzorec umowy Ogólne Warunki przewiduje rozpatrzenie reklamacji w przypadku niedołączenia do reklamacji wszystkich wymaganych w Ogólnych Warunkach dokumentów i w ten sposób narusza § 6 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego a w konsekwencji powyższego – błędne uznanie stosowania wskazanego wzorca za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wskazaną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) (pkt II zaskarżonej decyzji);
3. naruszenie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) poprzez błędne uznanie, że stosowanie przez Przedsiębiorcę wzorca umownego Ogólne Warunki ogranicza możliwość złożenia reklamacji jedynie do formy pisemnej (listu poleconego) i w ten sposób narusza § 5 ust. 5 w zw. z § 5 ust 1 i § 5 ust. 4 Rozporządzenia reklamacyjnego a w konsekwencji powyższego – błędne uznanie stosowania tego wzorca za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wskazaną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) (pkt III zaskarżonej decyzji);
4. naruszenie art. 26 ust. 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) poprzez błędne uznanie, że stosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólne Warunki, nakładającego na konsumenta obowiązek przekazania dodatkowych informacji nieprzewidzianych w § 5 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego powoduje nierozpatrzenie reklamacji w przypadku nieprzekazania tych dokumentów i w ten sposób narusza § 5 ust 5 w zw z § 5 ust 2 tego Rozporządzenia, a w konsekwencji powyższego – błędne uznanie jego stosowania za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wskazaną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) (pkt IV zaskarżonej decyzji);
5. naruszenie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie (...), art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...) poprzez błędne uznanie, iż (...) świadczy na rzecz konsumentów usługi pocztowe w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe z dnia 12 czerwca 2003 roku (Dz. U. nr 130, poz. 1188), a w konsekwencji błędne przyjęcie, że nieumieszczenie we wzorcu umownym Ogólne Warunki stosowanym przez (...) informacji dotyczących usługi pocztowej stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wskazaną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...) (pkt V zaskarżonej decyzji);
6. naruszenie art. 106 ust 1 pkt 4 ustawy o ochronie (...) poprzez nałożenie na (...) kary pieniężnej w łącznej wysokości 381.890,00 zł pomimo tego, że (...) nie dopuściło się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie (...) (pkt VIII zaskarżonej decyzji);
7. naruszenie art. 111 ustawy o ochronie (...) poprzez brak uwzględnienia przy ustalaniu wysokości nałożonej na (...) kary pieniężnej elementów określonych w w/w przepisie, w szczególności brak uwzględnienia przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej nałożonej na (...) okoliczności, iż udział przychodów (...) z działalności, której dotyczyły zarzuty naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest mniejszy niż niewielki – w 2009r. stanowił (...) przychodu (...), w 2008r. (...) przychodu (...), w 2007r., (...) przychodu (...) (pkt VII zaskarżonej decyzji);
8. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez:

- a) błędne przyjęcie, że postanowienie zawarte we wzorcu umownym „Ogólne Warunki” o treści „Złożenie reklamacji nie uprawnia płatnika do dokonywania jakichkolwiek potrąceń z należności za wykonany przewóz” stanowi postanowienie wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc (pkt I zaskarżonej decyzji);
- b) błędne przyjęcie, że stosowany przez (...) wzorzec umowy Ogólne Warunki przewiduje brak rozpatrzenia reklamacji w przypadku niedołączenia do reklamacji wszystkich wymaganych w Ogólnych warunkach i w ten sposób narusza § 6 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego (pkt II zaskarżonej decyzji)
- c) błędne przyjęcie, że stosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólne Warunki ogranicza możliwość złożenia reklamacji jedynie do formy pisemnej (listu poleconego), i w ten sposób narusza § 5 ust. 5 ust. 1 i § 5 ust 4 Rozporządzenia reklamacyjnego (pkt III zaskarżonej decyzji);
- d) błędne przyjęcie, że stosowanie przez (...) wzorca umownego Ogólne Warunki nakładającego na konsumenta obowiązek przekazania dodatkowych informacji nieprzewidzianych w § 5 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego powoduje nierozpatrzenie reklamacji w przypadku nieprzekazania tych dokumentów i w ten sposób narusza § 5 ust. 5 w zw z § 5 ust. 2 tego rozporządzenia (pkt IV zaskarżonej decyzji);
- e) błędne przyjęcie, iż (...) świadczy na rzecz konsumentów usługi pocztowe w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe (pkt V zaskarżonej decyzji);
- f) błędne ustalenie wysokości kary pieniężnej nałożonej na (...), w szczególności w zakresie ustalenia kwoty bazowej (pkt VII zaskarżonej decyzji);

9. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonej decyzji, w postaci:

- a) art. kpa i art. 77 § 1 kpa poprzez zaniechanie dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, będącego podstawą zaskarżonej decyzji, oraz zaniechanie wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego;
- b) art. 227 kpc w zw z art. 84 ustawy o ochronie (...) poprzez zaniechanie przeprowadzenia wszystkich dowodów, w tym dwukrotną odmowę uwzględnienia wniosku dowodowego (...) o przesłuchanie świadka Pani J. B., Kierownika ds. Ubezpieczeń i Reklamacji (...).

W uzasadnieniu powód wskazał, że jego działalność dotyczy głównie świadczenia usług na rzecz przedsiębiorców, a usługi na rzecz konsumentów stanowią znikomy procent w ogólnej ilości usług. W 2007r. procent usług wykonanych przez (...) na rzecz konsumentów we wszystkich usługach wykonanych w tym roku wynosił 0,92%. Przychód uzyskany w wyniku usług świadczonych na rzecz konsumentów w stosunku do całkowitego przychodu (...) w 2007 roku wyniósł zaledwie 0,35%. W 2008 roku na rzecz konsumentów wykonano 1,31% wszystkich usług wykonanych przez (...). Udział przychodów (...) z usług na rzecz konsumentów w tym roku podatkowym stanowił tylko 0,54% całego przychodu. W roku 2009r. stosunek usług wykonanych na rzecz konsumentów wynosił 1,31% wszystkich usług wykonanych w tym roku. Przychód z tej działalności stanowił zaledwie 0,64% przychodu (...) w tym roku podatkowym. Łączna ilość usług wykonanych na rzecz konsumentów w latach 2007-2009 w stosunku do całkowitej ilości usług wykonanych w w/w latach wyniosła 1,18% a przychód z usług świadczonych na rzecz konsumentów w stosunku do całkowitego przychodu w tych latach nie przekroczył 0,51%.

Jako dowód na powyższą okoliczność przedstawił raporty z działalności Przedsiębiorcy w 2007, 2008 i 2009 roku (Skoroszyt 1, pkt. 14).

Ad. 1, Ad. 6, Ad 8a), Ad.9

Uzasadniając zarzuty odwołania powód nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa UOKiK, iż postanowienie zawarte w pkt 8a Ogólnych Warunków jest tożsame z postanowieniem uznany za niedozwolone i wpisanym do rejestru

klauzul niedozwolonych pod numerem 1522. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał, że dla uznania tożsamości stosowanego postanowienia z klauzulą wpisaną do rejestru należy wykazać, że hipoteza kwestionowanego postanowienia mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru. Stwierdził, że zgodność powinna dotyczyć szczególnie zamiaru oraz celu, jakim miały służyć porównywane klauzule. Także skutki stosowania obu klauzul polegające na godzeniu w interesy konsumentów powinny być takie same.

Przywołując treść obu klauzul powód stwierdził, że hipoteza kwestionowanego przez Prezesa UOKiK postanowienia, stosowanego przez (...) nie mieści się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru.

Według powoda celem postanowienia stosowanego przez (...), które dotyczy i ma zastosowanie do postępowania reklamacyjnego wobec przedsiębiorców nie jest wyłączenie możliwości dokonywania potrąceń przez klientów (przedsiębiorców) co do zasady, ale przeciwdziałanie praktyce polegającej na tym, że klienci, zgłaszający reklamację do (...) odmawiają uiszczenia opłaty za prawidłowo wykonane usługi. Samo zgłoszenie reklamacji bez jej uwzględnienia przez (...) nie uzasadnia dokonywania potrąceń przez klientów.

Natomiast klauzula wpisana do rejestru wyłącza całkowicie możliwość dokonywania wszelkich potrąceń przez konsumenta w każdym czasie, w tym poza postępowaniem reklamacyjnym.

Powód dodał, że powołana przez niego klauzula Ogólnych Warunków nie może być zastosowana w relacjach z konsumentami, ponieważ w działalności (...) konsumenci w przeciwieństwie do przedsiębiorców wnoszą opłatę za usługę zawsze momencie przyjęcia przesyłki do wysłania. Wobec uiszczenia opłaty przed wykonaniem usługi po stronie (...) nie powstaje wierzytelność w stosunku do konsumenta.

W przypadku uwzględnienia reklamacji konsumenta opłata jest zwracana konsumentowi wraz z ewentualnym odszkodowaniem.

Powód oświadczył, że nawet gdyby hipotetycznie zaistniała sytuacja, w której (...) i konsument będą mieć wzajemnie wierzytelności, nie ma przeszkód, aby konsument dokonał stosowanego potrącenia na takich samych zasadach jak przedsiębiorcy po rozpatrzeniu i uwzględnieniu reklamacji przez (...).

Nie zgodził się również z twierdzeniem Prezesa UOKiK, że kwestionowane postanowienie wyłączyło konsumentowi możliwość dokonywania potrąceń nawet w sytuacji ewidentnej, polegającej na utracie przesyłki konsumenta przez (...), ponieważ w przypadku utraty przesyłki procedura reklamacyjna przebiega w analogiczny sposób. Po przeprowadzeniu postępowania reklamacyjnego (...) uznaje reklamację konsumenta co umożliwia mu dokonanie potrącenia jego wierzytelności z wierzytelnością (...).

Zdaniem (...) przedstawiona procedura nie narusza ani nie ogranicza w żaden sposób praw konsumentów. Powód zaznaczył także, iż zgodnie z art. 75 Prawa przewozowego do czasu zakończenia postępowania reklamacyjnego, konsument (reklamujący) nie może dowodzić swych roszczeń przed sądem z uwagi na brak drogi sądowej. Tym samym nie może dokonać też skutecznego potrącenia z uwagi na brak spełnienia przesłanki ustawowej wynikającej z art. 498 kc.

W świetle przedstawionych okoliczności powód stwierdził, że zarzut stosowania przez (...) praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...) jest nieuzasadniony, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki zastosowania tego przepisu.

Ponadto powód stwierdził, że wskazana w zaskarżonej decyzji w pkt I klauzula nie jest niezgodna z zasadami współżycia społecznego czy zwyczajami więc nie zachodzi przesłanka bezprawności. Przedstawił w związku z tym uzasadnienie w oparciu o koncepcję prawomocności rozszerzonej wyroku. Zaznaczył, że art. 479⁴³ nie zawiera wyraźnego obowiązku zaniechania stosowania klauzul wpisanych do rejestru.

Wobec niestosowania zakazanej praktyki określonej w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...) również nałożenie na (...) kary pieniężnej z tego tytułu było zdaniem powoda nieuzasadnione.

Odnosząc się do pkt II zaskarżonej decyzji powód stwierdził, że nie jest zasadne stanowisko Prezesa UOKiK, iż działanie (...) polegające na stosowaniu w Ogólnych Warunkach zapisu pkt 8d zdanie 2 o treści: „Brak dołączenia do reklamacji dokumentów wymienionych w niniejszym punkcie skutkować będzie brakiem rozpatrzenia reklamacji przez (...) narusza § 6 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie ustalenia stanu przesylek oraz postępowania reklamacyjnego. W związku z tym nie zostały spełnione przesłanki do uznania, że (...) stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

Powód wywodził, że Rozporządzenie reklamacyjne wyczerpująco reguluje tryb reklamacyjny więc (...) nie ma obowiązku jego powielania we wzorcu umownym. Prawa konsumentów są wystarczająco chronione przez charakter przepisów ustawy i rozporządzenia. (...) w Ogólnych warunkach wskazuje, że ostatecznym skutkiem braku załączenia do reklamacji wymienionych dokumentów jest brak rozpatrzenia reklamacji. Zdaniem powoda zaniechanie dosłownego powtórzenia w Ogólnych warunkach zapisu § 6 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego nie może przesądzać o sprzeczności wzorca (...) z Rozporządzeniem. Ponadto konsument ma zawsze prawo do uzyskania od (...) informacji o stosowanej przez tego przedsiębiorcę procedurze reklamacyjnej za pośrednictwem infolinii oraz w każdym oddziale (...). Konsument ma zawsze prawo do uzupełnienia reklamacji w przypadku złożenia jej bez wymaganych prawem dokumentów. Treść zapisu punktu 8d Ogólnych Warunków nie wskazuje, że (...) nie stosuje procedury uzupełnienia reklamacji w przypadku złożenia reklamacji bez wymaganych dokumentów. Powód podkreślił, że stosuje praktykę każdorazowego wzywania reklamującego do uzupełnienia braków reklamacji w przypadku nie złożenia kompletu dokumentów lub braku koniecznych informacji. Powołał się na wewnętrzną instrukcję postępowania w sprawach reklamacji klientów zawartą w dokumencie „Standardowa Procedura Operacyjna typ: Obsługa reklamacji klientów ((...)). Na podstawie przedstawionych w odwołaniu okoliczności oraz informacji powód stwierdził, że standardowa praktyka reklamacyjna nie powoduje negatywnych konsekwencji w sferze praw konsumentów nie może nawet stwarzać potencjalnego zagrożenia interesów konsumentów i nie może nawet stwarzać potencjalnego zagrożenia interesów konsumentów.

W ocenie powoda zawarte w zaskarżonej decyzji odmienne stanowisko w tej kwestii było skutkiem naruszenia przez Prezesa UOKiK przepisów proceduralnych. W szczególności art. 227 kpc w zw z art. 84 ustawy o ochronie oraz art. 7 i 77 kpa poprzez brak należytego ustalenia stanu faktycznego, będącego podstawą rozstrzygnięcia w zakresie niewyjaśnienia faktu stosowania przez (...) przepisów Rozporządzenia reklamacyjnego, na skutek zebrania materiału dowodowego w sposób niewyczerpujący w efekcie nieprzeprowadzenia wszystkich dowodów, o których przeprowadzenie (...) dwukrotnie wnioskowało w toku postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK.

Naruszenie procedury administracyjnej przez Prezesa UOKiK miało wpływ na kształt zaskarżonej decyzji i powinno być uwzględnione w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Wobec braku podstaw do uznania stosowania przez (...) zarzucanej praktyki nałożenie decyzją kary pieniężnej z tego tytułu stanowiło naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie (...).

Zdaniem powoda niezasadne jest również stanowisko Prezesa UOKiK dotyczące stosowania praktyki opisanej w pkt III i IV zaskarżonej decyzji. Działania (...) opisane w wymienionych punktach decyzji nie były w ocenie powoda sprzeczne z zapisami § 5 ust. 5 w zw z § 5 ust. 1 i § 5 ust. 4 Rozporządzenia reklamacyjnego oraz § 5 ust. 5 w zw z § ust. 2 tego Rozporządzenia. Powód wskazał, że w ocenie Prezes UOKiK pkt 8c Ogólnych Warunków narusza przepis § 5 Rozporządzenia reklamacyjnego ponieważ przewiduje rozpatrzenie reklamacji złożonej jedynie w formie pisemnej oraz reklamacji zawierającej numer rachunku bankowego.

Powód argumentował, że dane wymienione w pkt 8c Ogólnych Warunków są niezbędne do przyjęcia reklamacji, którą musi rozpatrzyć. Informacje te mogą być przekazane na piśmie (list polecony) ale również za pośrednictwem poczty elektronicznej, faxu a także ustnie w rozmowie telefonicznej lub osobiście w oddziale przedsiębiorstwa. Powołał się na zaistniałe w praktyce przykłady przedstawione w dokumentacji reklamacyjnej.

Odnosząc zarzut zaskarżonej decyzji o niezgodnym z przepisami Rozporządzenia stawianiu konsumentom wymogu podania w reklamacji numeru rachunku bankowego powód przyznał, że Rozporządzenie wymienia jedynie minimalne warunki, jakie musi spełniać reklamacja. Stwierdził, że podanie numeru rachunku przyczynia się do szybszego uzyskania przez konsumentów odszkodowania. Powód dodał, że w przypadku braku wymaganych elementów reklamacji (...) zobowiązany jest do wezwania reklamującego do uzupełnienia reklamacji. Również w tym przypadku powód powołał się na dowody w postaci złożonej do akt dokumentacji reklamacyjnej. Stwierdził, że wobec braku naruszenia zakazu zawartego w art. 24 ustawy o ochronie (...) również nałożenie z tego tytułu kary pieniężnej było nieuzasadnione.

Powód nie zgodził się również z twierdzeniem Prezesa UOKiK, że dopuścił się nieuczciwej praktyki rynkowej, określonej w art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym poprzez nieumieszczenie w Ogólnych Warunkach istotnych informacji dotyczących świadczonego produktu tj usługi pocztowej, które powinien zawierać wzorzec umowny.

Wskazał na podnoszoną już w postępowaniu przed Prezesem UOKiK okoliczność, że w obecnym stanie prawnym nie jest możliwe sformułowanie jasnej i precyzyjnej definicji usługi pocztowej i ustalenie granicy pomiędzy usługą pocztową a przewozową.

Zdaniem powoda z uwagi na aktualny stan prawny niemożliwy do wykonania jest nałożony decyzją nakaz zaniechania praktyki nieumieszczania w Ogólnych Warunkach istotnych informacji dotyczących świadczonego produktu usługi pocztowej.

Powód stwierdził, że przedsiębiorca nie może ponosić ujemnych skutków błędów legislacyjnych i nie powinien domyślać się, jakiego rodzaju usługę wykonuje – pocztową czy przewozową. Powołał się na wyroki Trybunału Konstytucyjnego zgodnie z którymi przepisy prawa powinny być jasne, precyzyjne i jednoznaczne. Niedopuszczalne i sprzeczne z Konstytucją jest stanowienie przepisów prawa zawierających pojęcia wzajemnie sprzeczne lub umożliwiające dowolną interpretację. Powód zarzucił, że pozwany uznał, iż (...) dopuściła się praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów lecz nie wskazał, w jaki sposób przedsiębiorca ma zaniechać jej stosowania. Stwierdził, że nie można karać (...) za niezamieszczenie we wzorcu umownym informacji dotyczącej świadczonego produktu, gdy nie ma faktycznej możliwości wskazania jednoznacznych cech usługi pocztowej.

Powód zauważył, iż Prezes UOKiK miał również wątpliwości związane z rozdzieleniem usługi pocztowej i przewozowej, które wyraził w opublikowanym w maju 2009r. raporcie z kontroli wzorców umownych stosowanych przez firmy kurierskie.

Porównując ustawowe definicje usługi pocztowej i przewozowej stwierdził, że w obecnym stanie prawnym brak możliwości do jednoznacznego określenia jakie cechy charakterystyczne posiada każda z tych usług.

Powód zarzucił także Prezesowi UOKiK, iż nie udowodnił a nawet nie uprawdopodobnił łącznego wystąpienia przesłanek stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej, wymienionych w art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Wskazał, że zarzucana w zaskarżonej decyzji praktyka, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym polega na wprowadzającym w błąd zaniechaniu poprzez pominięcie istotnych informacji potrzebnych przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy.

Brak podania konsumentom cech usługi pocztowej i różnic między usługą pocztową i przewozową nie stanowi zdaniem powoda informacji istotnej w rozumieniu art. 6 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy o nieuczciwych praktykach rynkowych.

Zdaniem powoda, przy ustaleniu w zaskarżonej decyzji kary pieniężnej Prezes UOKiK naruszył art. 111 ustawy o ochronie (...) poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż udział przychodów (...) z działalności, której dotyczyły zarzuty naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest mniejszy niż niewielki. Powód zarzucił pozwanemu ogólne

stwierdzenie, że uwzględnił wszystkie okoliczności, które mogły mieć wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej bez podania wyczerpujących motywów nałożenia kary w wysokości ustalonej w zaskarżonej decyzji.

Dodał, że określając kwotę bazową Prezes UOKiK nie zastosował się do wytycznych, które sam przedstawił w „Wyjaśnieniach w sprawie ustalenia wysokości kar” pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie powoda Prezes UOKiK nie uwzględnił okoliczności znikomego udziału przychodów (...) z usług świadczonych na rzecz konsumentów w ogólnym uzyskiwanym przychodzie. Okoliczność ta została pominięta przy ustalaniu kwoty bazowej, co przełożyło się na ostateczną wysokość kary ustalonej w decyzji na niewspółmiernie wysokim poziomie. Powód stwierdził, iż Prezes UOKiK pominął również przedstawione mu w piśmie z dnia 4 grudnia 2008r. informacje dotyczące ilości usług świadczonych na rzecz konsumentów w stosunku do wszystkich usług (...).

Zwrócił również uwagę na konieczność uwzględniania przy ustalaniu kary pieniężnej okoliczności łagodzących jak aktywne współdziałanie z organem w trakcie postępowania oraz przyczynienie się do szybkiego i sprawnego prowadzenia postępowania, prowadzące do zmniejszenia kary do 20%.

Zaznaczył, że na wymiar kary ma wpływ dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy zgodnie z art. 111 ustawy o ochronie. Zarzucił, że Prezes UOKiK przy wydawaniu zaskarżonej decyzji nieuwzględnił tej okoliczności. Wskazał też na inne wymienione w doktrynie okoliczności przemawiające za złagodzeniem kary pieniężnej. Stwierdził, że orzeczona decyzją kara jest zbyt wysoka i nieproporcjonalna do wagi zarzucanych naruszeń.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o:

- oddalenie wszystkich żądań odwołania,
- zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Stwierdził, że w złożonym odwołaniu (...) nie przedstawia nowych argumentów na poparcie swego stanowiska poza przedstawionymi w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa UOKiK.

Wskazał, że z uwagi na zastosowanie w postępowaniu odwoławczym przed Sądem OKiK przepisów kpc zarzuty powoda dotyczące naruszenia przez Prezesa UOKiK przepisów art. 7 i 77 kpa są pozbawione podstaw prawnych i powinny być wyłączone z rozpoznania. Dodał, że w przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym nie dopuścił się uchybień mogących mieć wpływ na wynik postępowania.

Prezes UOKiK podtrzymał stanowisko dotyczące oceny działań powoda, zawarte w zaskarżonej decyzji. W szczególności stwierdził, że wymienione w pkt I decyzji postanowienie wzorca stosowanego przez powoda poprzez wyłączenie możliwości potrącenia z należności za wykonaną usługę jest uciążliwe dla konsumenta i może narazić go na dochodzenie odszkodowania w długotrwałym postępowaniu sądowym. Jest to zwłaszcza możliwe w przypadku, gdy (...) na podstawie pkt 8d Ogólnych Warunków nie przyjmie reklamacji do rozpoznania.

Prezes UOKiK podkreślił, że zakaz wyłączenia odnosi się do wszystkich potrąceń, również dotyczących wcześniejszych wierzytelności.

Za nietrafne uznał pozwany zarzuty powoda oparte na przepisach Prawa przewozowego. Zauważył, że powód świadczy również usługi pocztowe niepodlegające rygorom Prawa przewozowego. Podkreślił, że postanowienie narusza treść art. 385³ pkt 3 kc a okoliczność, że (...) nie stosuje wobec konsumentów zakwestionowanego postanowienia ponieważ sytuacje, w których konsument może dokonać potrącenia w praktyce nie występuje i nie ma wpływu na ocenę praktyki (...). Dodał, że żadne z postanowień wzorca nie wyłącza stosowania wskazanego postanowienia wobec konsumentów.

Odnosnie zarzutów odwołania dotychczasowych pkt 8d zdanie 2 Ogólnych Warunków Prezes UOKiK stwierdził, że jest ono sprzeczne z bezwzględnie obowiązującą normą § 6 ust. 2 Rozporządzenia reklamacyjnego.

Prezes UOKiK powołując się na treść § 5 Rozporządzenia reklamacyjnego stwierdził, że postanowienie stosowane przez (...), zawarte w pkt 8c Ogólnych Warunków jako sprzeczne z przepisami Rozporządzenia jest bezprawne. Wobec tego zawarty w zaskarżonej decyzji zakaz stosowania zarzucanych praktyk powinien zostać utrzymany w odniesieniu do obu przypadków niedozwolonego działania ustalonego w związku z treścią postanowienia pkt 8c wzorca umownego powoda. Podobne stanowisko przedstawił Prezes UOKiK w odniesieniu do zarzutów (...) dotyczących stosowania praktyki o której mowa w art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Stwierdził, że niezamieszczenie przez (...) w Ogólnych Warunkach informacji o rodzaju świadczonych usług prowadzi do braku możliwości zdecydowania przez przeciętnego konsumenta o rozmiarze żądanego odszkodowania i trybie dochodzenia odszkodowania.

Odnośnie zarzutów odwołania dotyczących naruszenia art. 111 ustawy o ochronie (...) Prezes UOKiK zaznaczył, że nie ma ustawowego obowiązku ustalania wysokości kary pieniężnej z tytułu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w odniesieniu do zysku przedsiębiorcy osiągniętego wyłącznie ze sprzedaży usług konsumentom.

Uwagi powoda oparte na wytycznych organu dotyczących możliwości zmniejszenia kary uznał pozwany za niezaskłujące na uwzględnienie.

W piśmie procesowym z dnia 22 września 2011r. powód podtrzymał stanowisko przedstawione w odwołaniu oraz ustosunkował się do treści odpowiedzi na odwołanie.

Stwierdził, że zaniechanie przez Prezesa UOKiK przeprowadzenia zgłoszonych przez powoda dowodów, w tym dwukrotna odmowa uwzględnienia wniosku (...) o przesłuchanie świadka – pracownika (...), pozbawiło powoda możliwości wyjaśnienia faktu stosowania i przestrzegania przez (...) przepisów Rozporządzenia reklamacyjnego. Z tego względu zdaniem powoda, zarzut naruszenia art. 227 kpc powinien zostać wzięty pod uwagę w postępowaniu odwoławczym. Powód nie zgodził się z argumentacją Prezesa UOKiK dotyczącą pozostałych zarzutów odwołania. Powołując się na stanowisko doktryny dotyczące sformułowanego w art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie (...) zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów stwierdził, że błędne było stanowisko Prezesa UOKiK, iż powód poprzez przedstawianie swojej utartej praktyki zwalcza zarzut bezprawności swoich zachowań. W ocenie powoda przedstawienie utartej praktyki ma zasadniczo większe znaczenie dla ustalenia, czy działanie (...) godziło w zbiorowe interesy konsumentów. Z tej przyczyny powód w odwołaniu w obszerny sposób przedstawił wewnętrzne zasady postępowania reklamacyjnego przyjęte w stosunkach z konsumentami. Przedstawiając przykłady ze swojej działalności powód dążył do wykazania, że jego praktyki nie tylko faktycznie nie naruszają interesów konsumentów ale ze swej istoty nie mogą nawet zagrażać takim naruszeniem.

Powód nie uznał za trafne stanowiska pozwanego dotyczącego uznania za bezprawne zapisów Ogólnych Warunków zawartych w pkt 8c i 8d wzorca umownego.

Podtrzymał wyrażone w odwołaniu zarzuty dotyczące zaskarżonej decyzji w części stwierdzającej stosowanie przez (...) nieuczciwej praktyki rynkowej, o której mowa w art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Podkreślił, że na podstawie przepisów obowiązujących ustaw nie można jednoznacznie stwierdzić jakie cechy należy brać pod uwagę przy identyfikowaniu usług pocztowych i przewozowych. Stwierdził, że dokonana przez Prezesa UOKiK wykładnia przepisów ustawy Prawo pocztowe jest nieprzekonująca. Nie zgodził się, że jedynie treść art. 2 ust. 2 pkt 3 Prawa pocztowego determinuje kryterium usługi pocztowej. W ocenie powoda sam fakt zamieszczenia w regulaminie informacji o odmiennym reżimie odpowiedzialności przewoźnika z tytułu nienależytego wykonania usługi pocztowej nie wpłynie na sytuację konsumenta korzystającego z usług (...), ponieważ konsument, nie mając wiedzy czym jest usługa pocztowa i tak nie skorzysta z przysługującego mu prawa.

Odnośnie nałożonej decyzją kary pieniężnej powód wskazał, że na 30 przeprowadzonych postępowań dotyczących firm kurierskich tylko na (...) została nałożona tak wysoka kara pieniężna. Podkreślił, że uzyskany ze świadczenia usług

na rzecz konsumentów w latach 2007-2009 przychód nie przekroczył 0,51% a przedstawione przez Prezesa UOKiK argumenty przeciw zmniejszeniu kary nie są przekonujące.

Samo twierdzenie, że konsumenci zakupują ograniczoną ilość produktów przez internet i korzystają z usług firm kurierskich, w tym (...) nie może, zdaniem powoda stanowić uzasadnienia dla wysokości nałożonej na niego kary pieniężnej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) ((...)) sp.z o.o. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług kurierskich i usług pocztowych (k. 69 akt adm.).

Świadczenie przez (...) usług kurierskich polega na przewozie przesyłek.

(...) jest wpisana do Rejestru Operatorów Pocztych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej pod numerem (...)i wykonuje usługi pocztowe niewymagające zezwolenia w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe.

Zasady świadczenia przez (...) usług na rzecz osób prawnych i osób fizycznych (konsumentów) sformułowane zostały w stosowanym od dnia 1 września 2007r. wzorcu umownym zatytułowanym „Ogólne warunki świadczenia usług krajowych przez (...) ((...)) sp.z o.o. „ (k. 30 akt adm.).

W piśmie z dnia 4 grudnia 2008r. (k. 44 akt adm.) przedsiębiorca oświadczył, że przedmiot jego działalności mieści się zarówno w działalności pocztowej w rozumieniu przepisów Prawa pocztowego jak i usługach przewozowych w rozumieniu ustawy Prawo przewozowe. Dodał, że (...) nie stosuje odrębnych umów przeznaczonych dla konsumentów. Przedstawił też dane dotyczące ilości wykonanych w roku 2007 i pierwszej połowie 2008 usług pocztowych i usług przewozowych na rzecz podmiotów gospodarczych i konsumentów.

Prezes UOKiK po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego dotyczącego kontroli wzorców umów stosowanych przez operatorów pocztowych w rozumieniu art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 12 czerwca 2003r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2003r., poz. 1188 z późn. zm.) i analizie wzorca umownego Ogólnych warunków świadczenia usług krajowych przez (...) postanowieniem z dnia 19 maja 2009r. wszczął z urzędu postępowanie przeciwko (...) w związku z podejrzeniem stosowania przez tego przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ustawy o ochronie (...).

W toku postępowania administracyjnego (...) w składanych pismach przedstawiło wymagane przez Prezesa UOKiK informacje i wyjaśnienia. Przedsiębiorca oświadczył, że w swojej działalności nie stosuje działań, które naruszają lub mogą naruszać zbiorowe interesy konsumentów. Dwukrotnie złożył wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadków pracowników spółki na okoliczność faktycznych zachowań w stosunkach z konsumentami w związku ze złożeniem reklamacji w przypadkach, gdy reklamacja została złożona w sposób nieprawidłowy lub na braku.

Prezes UOKiK postanowieniami z dnia 13 maja 2010r. (k. 87 akt adm.) i 27 sierpnia 2010r. (k. 158 akt adm.) odmówił uwzględnienia wniosku (...) o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka kierownika działu reklamacji spółki na okoliczności wskazane we wnioskach dowodowych. Pismem z dnia 27 sierpnia 2010r. (k. 156 akt adm.). Prezes UOKiK zawiadomił o zakończeniu postępowania dowodowego i możliwości zapoznania się z zebrany materiałem.

W dniu 17 listopada 2010r. Prezes UOKiK wydał zaskarżoną decyzję.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy zważył, iż:

1. okoliczność stosowania przez (...) w prowadzonej działalności wzorca umownego Ogólnych Warunków oraz fakt występowania w stosowanym przez (...) wzorcu umownym postanowień pkt 8g, 8d i 8c o treści przytoczonej przez

Prezesa UOKiK w zaskarżonej decyzji nie były przez powoda kwestionowane w postępowaniu prowadzonym przez Prezesa UOKiK ani w złożonym odwołaniu

2. powód nie twierdził również, że w Ogólnych Warunkach umieszczone są informacje dotyczące świadczonego produktu tj usługi pocztowej.

Powód stanął na stanowisku, że postanowienie pkt 8g wzorca nie dotyczy a nawet nie może dotyczyć konsumentów z uwagi na procedury przyjęte w stosunku do konsumentów, polegające głównie na pobieraniu przez (...) od konsumentów opłaty za usługę przed jej wykonaniem (z góry). Powołując się na standardowe procedury stosowane w stosunkach z konsumentami ustalone w dokumencie (...) reklamacji klientów” powód nie zgodził się z zarzutami naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (§ 6 ust. 2, § 5 ust. 4 i § 5 ust. 2 rozporządzenia). Powód wskazał, że w praktyce, jeżeli reklamacja ma braki stosuje zasadę wzywania konsumentów do uzupełnienia reklamacji w terminie zgodnym z Rozporządzeniem. Dodał, że nie ma obowiązku zamieszczania we wzorcu umownym przepisów ustawowych o charakterze bezwzględnie obowiązującym, z którymi konsument może się zapoznać w inny sposób. Oświadczył ponadto, że konsument może złożyć reklamację w każdym oddziale przedsiębiorstwa a formą jej zgłoszenia może być list, mail, fax a także rozmowa telefoniczna lub bezpośredni kontakt. W następstwie zgłoszenia reklamacja jest rejestrowana na stosownym formularzu.

Powód uznał, że żądanie podania przy składaniu reklamacji numeru rachunku bankowego nie narusza § 5 ust. 2 Rozporządzenia, ponieważ zawarte w tym przepisie wyliczenie zawiera niezbędne minimum informacji do rozpatrzenia reklamacji. Uzyskanie od konsumenta dalszych informacji może jedynie przyczynić się do szybszego rozpoznania reklamacji.

Niezamieszczenie we wzorcu umownym informacji dotyczących rodzaju usługi, którą wykonuje na rzecz konsumenta powód uzasadnił brakiem możliwości rozróżnienia pomiędzy usługą pocztową a przewozową z uwagi na aktualny stan prawny, który uniemożliwia precyzyjne określenie, co należy rozumieć pod pojęciem usługi pocztowej.

W ocenie Sądu argumenty przedstawione przez powoda w odwołaniu nie mają znaczenia dla oceny zaskarżonej decyzji, której przedmiotem nie była analiza działań faktycznych podejmowanych przez (...) w stosunkach z konsumentami w związku z wykonywaniem usług kurierskich i pocztowych.

Zgodnie z treścią art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie (...) przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w te interesy bezprawne działanie określone w ppkt 1, 2 i 3 tego przepisu. Nie chodzi tu więc o działanie faktyczne przedsiębiorcy, które nie jest przedmiotem oceny lecz o zastosowanie, zamieszczenie we wzorcu umownym regulującym wzajemne prawa i obowiązki stron – przedsiębiorcy i konsumenta, sformułowanym przez przedsiębiorcę, postanowień, które spełniają przesłanki zakazanych praktyk wymienionych w art. 24 ust. 2 pkt 1,2 i 3 ustawy o ochronie (...).

W odwołaniu powód przedstawił dowody oraz argumentował, że jego postępowanie nie narusza interesów konsumentów, ponieważ ich nie dotyczy lub, że działa zgodnie z przepisami Rozporządzenia reklamacyjnego, których nie narusza przy rozpoznawaniu reklamacji.

Zdaniem Sądu okoliczności przedstawione przez powoda nie mają znaczenia dla abstrakcyjnej oceny potencjalnych skutków naruszenia interesów konsumentów poprzez wskazane w zaskarżonej decyzji sformułowania postanowień wzorca umownego lub niezamieszczenie w nim informacji, które na mocy przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym obowiązany był zamieścić (art. 6 ust. 3 pkt 1 wymienionej ustawy). Powód nie kwestionował faktu, iż postanowienia wzorca zostały sformułowane w sposób określony w zaskarżonej decyzji i nie zawierają informacji dotyczącej świadczonego produktu.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie ma też podstaw do stwierdzenia, że powód nie stosował zarzucanej mu praktyki. Powód nie udowodnił, że postanowienia wzorca umownego spełniają wymogi

przewidziane przepisami, zawierają stosowne informacje lub, że nie są tożsame z klauzulą wpisaną do rejestru klauzul niedozwolonych, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kpc. Bez znaczenia były w tym przypadku zarzuty powoda oparte na ograniczonym zasięgu prawomocności rozszerzonej unormowanej w art. 479⁴³ kpc, ponieważ okoliczność zawarcia we wzorcu umownym wykorzystywanym przez (...) postanowienia tożsamego z wpisanym do rejestru została przez Prezesa UOKiK prawidłowo wykazana w zaskarżonej decyzji i udowodniona przedstawionym materiałem dowodowym.

Za nietrafne należało zdaniem Sądu uznać również zarzuty odwołania dotyczące ustalania wysokości nałożonych na (...) zaskarżoną decyzją kar pieniężnych. Przychód przyjęty przez Prezesa UOKiK za podstawę wyliczenia został ustalony na podstawie informacji przychodzących od samego powoda.

Wskazać należy, że wymienione w art. 111 ustawy o ochronie (...) przesłanki wymiaru kary takie jak okres i stopień naruszenia były znaczne z uwagi na długotrwałość stosowania zarzucanej praktyki (od dnia 1 września 2007r.) i nieprzerwanie jej stosowania po wydaniu decyzji oraz powszechny, ogólnopolski zasięg jej stosowania. Również ilość konkretnych usług wykonanych na rzecz konsumentów była znaczna – vide tabela przedstawiona przez (...) k. 45 akt adm. Należy podkreślić, że informacje przedstawione przez powoda dotyczyły jedynie krótkiego okresu działalności (rok 2007 i połowa roku 2008).

Ponadto nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej jest niezależne od tego, czy stwierdzone naruszenie miało charakter umyślny.

W uzasadnieniu decyzji Prezes UOKiK wyczerpująco przedstawił i uzasadnił sposób ustalenia poszczególnych kar pieniężnych z tytułu stwierdzonych naruszeń. Podkreślić wypada, że nałożone na (...) w decyzji kary pieniężne nie przekraczają 0,5% kary maksymalnej. W ocenie Sądu w sprawie brak podstaw do uznania, że kary pieniężne zostały nałożone bezzasadnie oraz, że ich wysokość jest wygórowana.

Sąd oddalił złożone przez powoda wnioski dowodowe uznając, że informacje dotyczące zachowania powoda i stosowanej procedury, nie miały znaczenia dla oceny zaskarżonej decyzji, nie były przez Prezesa UOKiK kwestionowane i nie miały wpływu na treść wyroku. W sprawie nie było też potrzeby korzystania z wiadomości specjalnych, ponieważ rozstrzygnięcie jakiego rodzaju usługi są przedmiotem działania powoda nie było przedmiotem postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK oraz postępowania odwoławczego.

W świetle powyższego również podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie zasługiwały zdaniem Sądu na uwzględnienie. Zgodnie z ustalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie, z uwagi na specyfikę postępowania prowadzonego przed Sądem OKiK, naruszenia przepisów kpa w postępowaniu administracyjnym poprzedzającym pierwszo instancyjne postępowanie sądowe tylko w przypadku stwierdzenia nieważności postępowania mogą stanowić podstawę do uchylecia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania oddalił je jako bezzasadne – art. 479^{31a} § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosowanie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz